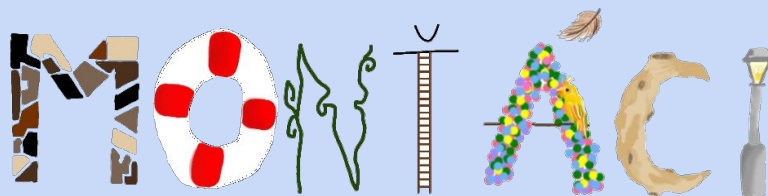

ZŠ Montessori

Ahoj!

číslo 1/24

31. ledna 2024

„Pomoz mi, abych myslel sám a byl sám sebou“

- Maria Montessori

Stránka poezie

Anna Dolníčková (7.A)

Medúza

Žahnu kohokoli,
toho, co má hrnek coly.
Žiji v moři, oceánu.
Nebojte, nebydlím vám vanu.
Chci žít jako všichni,
žahnutí je obrana.
Já, ty, on, ona, oni.
Pochopí to raz, dva.

Ptáci v ohrožení

Lidé by se měli zamyslit.
Jak ptáci v ohrožení musí žít.
Mýtina po mýtině.
Zakopne i štěně.
Mýtina za mýtinou.
Každý člověk chodí s pilou.
Lidé by se měli zamyslit.
Jak ptáci v ohrožení musí žít.

Marcelkou

Vytvořily: Alžběta Bláhová 7.A a Anna Nečilová 8.A

Napadlo nás, jestli by jsi nám nechtěla povědět něco o tom, když jsi byla malá. Co jste třeba hráli nebo něco o škole.

Já jsem chodila, teď je to Zborovské náměstí. Byla to Koněvova škola.

Měla jsi nějaké kamarády?

My jsme byli úžasná parta, a protože nebyly mobily, tak jsme si fakt hráli. Naproti škole byly obrovské stromy - jírovce. A já jsem od 3. třídy měla nápadníky a vždycky pod svojí bundou (v šatně) našla růži nebo něco takového. Byl tam taky obchod - smíšené zboží, prodávali tam mražené švestky (smích). My jsme vylezli do korun těch stromů, jedli švestky a ty pecky stříleli po lidech. Taky jsme skákali gumu a hráli další hry.

A co škola, chtělo se vám do školy?

Ne, vždycky jsme chtěli být nemocní, abychom nemuseli do školy. Taky jsme ještě měli obyčejné křídly a moje spolužačky vždycky jednu nebo dvě snědly. Bylo jim fakt špatně a šly domů. Mně to nikdy nefungovalo. Nebo jsme stáli pod okapem, ze kterého tekla voda. A nic...

Měla jsi nějaké kroužky?

Kroužků jsem moc neměla, ale sportovala jsem s tátou. Zároveň uměl hrát na spoustu nástrojů, ale já jsem neuměla zpívat, tak řekl, že do hudebky nemůžu. Kolem páté třídy se slitoval a měla jsem paní učitelku na klavír. Samozřejmě jsem musela hrát etudy a ty musí být do rytmu. Paní učitelka neměla metronom, tak tloukla rytmus tyčkou a nechápala, jak to, že já to v tom neslyším. A rozčílila se tak, že dvě zlomila. Nakonec rozhodla, že budu hrát jen přednes a to bylo super, v tom se ty doby ztratily a stejně to znělo dobře. Taky jsem chodila na šachy. Já jsem vlastně pořád něco dělala, mamka s babičkou mě učily ruční práce. A ve škole jsem dělala (vyráběla) do různých soutěží.

Tak moc děkujeme za rozhovor.

Není zač.

Příběh na pokračování

Kočičí deník

Vytvořila: Lenka Drabinová (5.A)

Předmluva

Tento příběh vám budu vyprávět já. Doufám, že se vám bude líbit. Bude o mém životě. A ptáte se, kdo jsem? Jsem kočka jménem Daisy. Ale už to nebudu okecávat a ... eee... no prostě jdu na to :-)

Den první

Dnes se mi nic nechtělo dělat. Lovit se mi nechtělo, jíst se mi nechtělo, dokonce ani spát se mi nechtělo a strašně jsem se nudila. Celý den se toulám po bytě a až k večeru jsem si řekla, že s tím musím něco udělat.

Tak jsem šla na louku, co je za domem, ve kterém bydlím, a potom až do lesa. Dívám se okolo a v tom vidím, že v dálce přede mnou sedí nějaký divný tvor. Je to oranžové, má to huňatý ocas a je to o něco menší než já. Vypadá to trochu jako nějaká malá zrzavá kočka. Sice nevím, co to je, ale to ještě nerozhoduje, jestli to je či není k jídlu, řekla jsem si a rozběhla jsem se k tomu stvoření. Běžím, a když jsem už hodně blízko, někdo mě srazí k zemi, že mě skoro omráčí. Nade mnou vidím dvě zářivě oranžové oči na černé srsti, zkrátka bylo jasné, že mě přepadl kocour. Škrábu ho zadníma nohama a předníma to zkouším taky. Po chvíli ho ze sebe odhodím a snažím se popadnout dech. Ten kocour se na mě přísně podívá a řekne: "Bojuješ dobře...". Pak se odmlčel a zasyčel:"... ale já bojuju mnohem lépe než ty!" a vrhl se na mě. Tak tak uhnu. "Kdo jsi?" zeptám se. Najednou ležím zase na zemi a on nade mnou. "To teď není to podstatné, podstatné je, že jsi na mém území". "Aha", řeknu, "ale tebe jsem tady ještě nikdy nepotkala, a to sem chodím hodně často." Zvedl se a vyplivl chlupy, které mi vyškubal, aby mi mohl odpovědět. Využiju toho, že jsem volná a skočím na něj. Bojovala jsem hodně dlouho a začaly mi docházet síly. Znovu mě přišpendlil k zemi. Už jsem se chtěla vzdát, když v tom uslyším štěkání. V duchu jsem zajásala.

Foto: © seregraff / stock.adobe.com

Přeci jen bych s malou pomocí mohla tento souboj vyhrát. Při troše štěstí se kocour vyleká a uteče. Nikdy jsem nevěřila, že by mě pes mohl zachránit. A opravdu. Jakmile pes uviděl kocoura, rozběhl se k němu. Za chvíli už byli hodně daleko. A já mohla jít domů. Byla jsem hodně unavená, tak jsem hned usnula.

O chvíli později jsem se vzbudila. Najedla se, protáhla se a šla znova do lesa. Snad už dojdu dál než včera. Najednou ale slyším vrčení. Prozatím ho ignoruju, ale to byla chyba, protože za chvíli zase ležím na zemi jak dlouhá, tak široká a nade mnou vidím dvě zářivě oranžové oči na černé srsti. Tento obličej jsem znala až moc dobře. Ajaj.

Pokračování příště...

Tvoření a soutěž

Kreslení zmizíkem

Potřebujete: bílou čtvrtku, modrý inkoust a zmizík.

Postup: Natřete čtvrtku modrým inkoustem, poté nechte zaschnout a můžete pomocí zmizíku kreslit.

Soutěž o nejhezčí a neoriginálnější vločku z papíru.

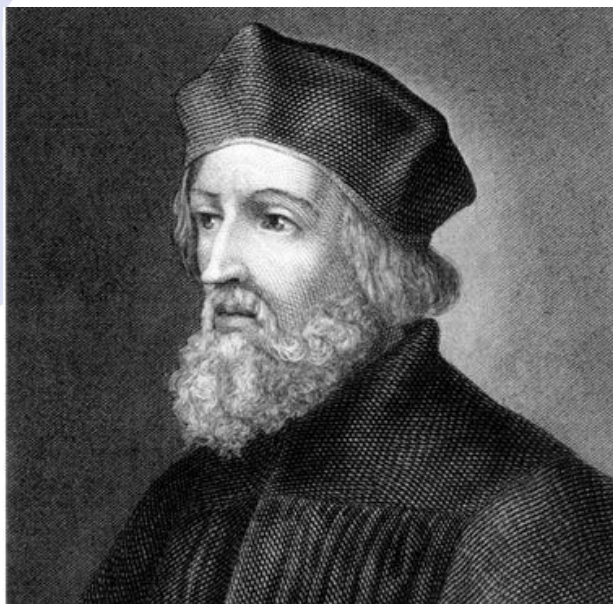
Vystříhnete nám z papíru vločku a se svým jménem napsaným na papírku ji připnete v mezipatří. Vítěze vyhodnotí školní redakce časopisu.

Vytvořily: Rhea Folbergerová, Lucka Horáková (1.A), Bětko Bláhová (7.A)

Jan HUS

Vytvořila: Lenka Drabinová (5.A)

Jan Hus působil v Betlémské kapli. Ta nebyla nijak zdobená, a proto se jí také říkalo “stodola”. Lidé tam chodili nejen na bohoslužby, ale Hus jim česky* říkal, co se děje v zemi i ve světě. Něco jako offline ČT24 :-). Ale to se nelíbilo tehdejšímu papeži, a tak poslal na Prahu kletbu, což znamenalo, že se nesmělo křtít, pohřbívat atd., a to lidé považovali za nezbytné. Tak se rozhodli, že raději budou nadále křtít a pohřbívat a že se bez nejnovějších zpráv obejdou. Proto musel Jan Hus do 20 dní opustit Prahu. Nakonec šel na Kozí Hrádek (blízko Tábora).

Později dostal pozvánku od krále Zikmunda Lucemburského na koncil** v Kostnici (Konstanz - leží na jihu Německa). Tam přijeli i odpůrci Jana Husa a zavřeli ho do ledové cely. V červnu 1415 si ho předvolali. Hus řekl, že i král a bohatí lidé by měli být souzeni jako ostatní. To našťvalo krále, a tak řekl, ať se ho zbaví. Nakonec ho upálili. Stalo se tak 6. července 1415.

* Bohoslužby se dělaly jen v latině, a té většina Čechů nerozuměla.

** Koncil je církevní sněm biskupů, který má za cíl projednat záležitosti týkající se církevní nauky.

Morčata

Vytvořila: Šárka Barochová (5.A)

Jsou to velmi společenská zvířata. Je mnoho druhů morčat s různými typy srsti, například - krátkosrstá, rozety, dlouhosrstá, se saténovou srstí a skinny morčata (bezsrstá).

Co jim připravit doma

Nejlepší bydlení pro ně je prostorná klec nebo králíkárna o velikosti nejméně 60×40×35 cm (délka x šířka x výška) pro jedno morče. Vybavení klece: napáječka, miska, zásobník na seno, podestýlka (hobliny, sláma, dřevěné granule).

Je potřeba jim dávat seno a čerstvou travu. Potom jim můžete dát i ovoce, zeleninu, granule s vitamínem C a také větve pro okus (ovocné stromy). Morče si totiž nedokáže vyrobit vitamín C.

Zábava nakonec

Vytvořili: Radim Zvěřina, Vítek Skolka (2.B),

“Máš dneska čas?”

“Nemám, jdu si koupit brýle.”

“A potom?”

“Potom uvidím.”

“Pane doktore, vždy když piju čaj nebo kávu, píchá mě pod levým okem,” stěžuje si paní Nováková.

“A zkoušela jste vyndat ze šálku lžičku?”

Pepíček přiběhne domů a ptá se” Tati, co je to mozek?”

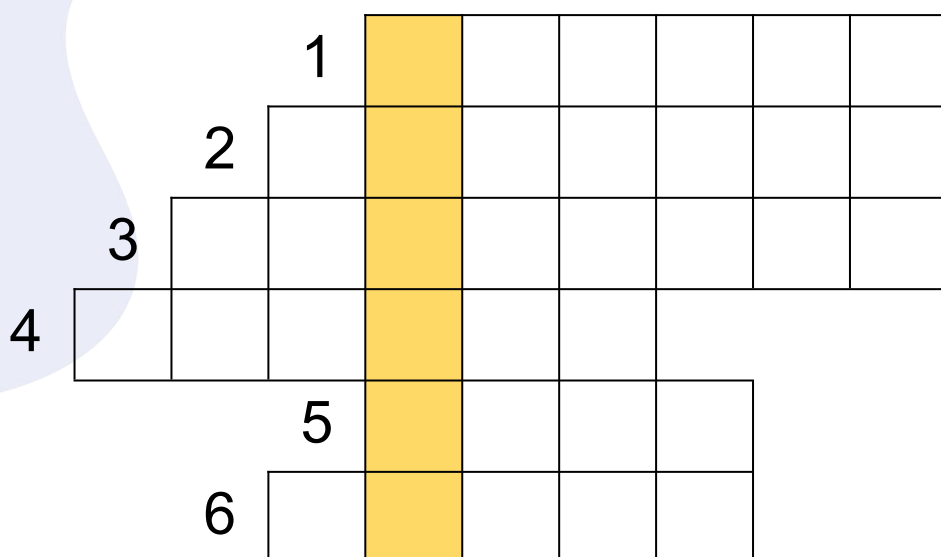
“Dej mi pokoj, já mám v hlavě úplně jiné věci!”

Pepíček se ptá paní učitelky: “Pančelko můžu dostat trest za něco, co jsem neudělal?”

“Ne, nemůžeš Pepíčku.”

“Tak to je dobře, protože jsem neudělal domácí úkol.”

Víte, že ani jedna _____ není stejná.

1 - Velryba.

2 - Vačnatec s velkou kapsou.

3 - Plaz s velkou tlamou, příbuzný aligátora.

4 - Malý hlodavec, žije na poli a může být i domácí mazlíček.

5 - Mládě slepice.

6 - Divoké prase (otec).

Vytvořily: Lada Šmídová, Magdalena Bláhová (5.B)

Co bude přístě

Další zajímavý rozhovor

Pokračování kočičího deníku

Další básničky

Něco zajímavé o Velikonocích

Nezapomeneme na tvoření

A možná nějaké překvapení

Redakce: Alžběta Bláhová, Anna Dolníčková, Anna Nečilová, Lada Šmídová, Lenka Drabinová, Magdalena Bláhová, Šárka Barochová, Radim Zvěřina, Vítek Skolka, Rhea Folbergerová, Lucka Horáková